

Samtalen var gaaet istaa. Men nu ringede det, og samtidig blev der trommet vældigt paa Døren, der fra Atelieret førte umiddelbart ud til Trappegangen.

Det var Carlsens velbekendte Maade at melde sit Komme paa.

„Det er A B D,“ sagde de alle tre, og Fru Maja skottede med Bekymring til Whiskyflaskerne, mens hendes Mand gik hen og lukkede op.

At en vildfremmed Person dukkede frem bag Carlsens Ryg, vakte ingen Forundring. Man var vant til, at A B D slæbte alle Slags underlige Fyre med sig op fra Gaden, og naar de ikke var altfor slemme i Tøj, blev de i Almindelighed ogsaa modtaget uden Protester og fik Del i den Beskyttelse, som den gamle Reporter overalt nød i de unge Kunstnerkrese. Nu blev Mads Vestrup tilmed forestillet som „Femte Juni“s nye teologiske Medarbejder, og da Bladet allerede om Morgenens havde haft en lille Artikel om ham, kendte baade Jørgen Berg og Frants Møller hans Navn og hilste ham velkommen til København.

„Tag Dem et Glas, Hr. Pastor!“ sagde Komponisten. „Og du, A B D! Stik paa Varerne!“

Men Carlsen, hvem det blotte Syn af Flaskerne havde oplivet, løftede advarende Pegefingeren og udbrød:

„Stille, Jørgen! ... Stille! Du veed ikke, at det er en Apostel, jeg kommer med. Pastor Vestrup er Antispiritusiast! Vi skal forsage Alkoholdjævlen og alle hans Gerninger og holde os til de mere kødelige Nydelser.“

Mads Vestrup forholdt sig tavs. Han havde faaet Øje paa Væggenes store Kartoner, og Billedernes Skamløshed gjorde ham hed i Kinderne. „Hvad mon det er for en Røverrede, jeg her er bleven ført ind i?“ tænkte han ved sig selv. Ogsaa Fru Majas Person syntes ham tvetydig og fik ham til at være paa sin Post.

Han var næppe kommen til Sæde, før Klokkeren, der sad over Døren, atter ringede, og denne Gang med vedholdende Voldsomhed.

„Det er vistnok Susse,“ sagde Frants Møller fra Dybet af sin Kurvestol. „Vi aftalte at mødes her.“

Jørgen Berg lukkede op.